

CO JSME

- Anatomicky moderní člověk se na Zemi objevil přibližně před 200 000 lety s již vyvinutou a funkční DNA, vyspělým mozkem a složitým nervovým systémem, jenž nás odlišuje od ostatních forem života.
- Pravděpodobně jsme spíše jedinečný biologický druh sami o sobě se svým vlastním evolučním stromem než varianta předchozí formy života tradičně znázorňovaná na přečpaném evolučním stromě.
- Naše jedinečná DNA je výsledkem zvláštního uspořádání chromozomů, jež jsou sloučené a upravené způsobem, který nemůže být náhodný.

Klíč 14: Čestný vědec, který není svázán akademií, politikou nebo náboženstvím, nemůže nadále ignorovat nové důkazy našeho původu, a přitom zůstat důvěryhodný.

Během svého života jsem pochopil, že pokud mi něco nedává smysl, je to většinou proto, že nemám dost informací. Věřím, že konvenční vědecká teorie o původu člověka spadá do této kategorie. Důkazy, jež jsem uvedl v této kapitole, Darwinovu evoluční teorii evidentně nepotvrzují. Jestliže je věda dobrá a používané metody rozumné, je naše zodpovědnost v tom, abychom určili hranice, co ještě může věda odhalit.

Jak jsem již zmínil, mohou-li vědecké důkazy říci, co se stalo v minulosti, nemusí nám také nutně říci, proč se to stalo nebo jestli k tomu vedl něčí záměr.

Například pokud v horké letní noci uvidíme uprostřed louky hořící oheň, vědecká znalost nám říká, že oheň zažehla nějaká jiskra. Říká nám, že oheň může způsobit pouze a) zdroj tepla dostatečně velkého, aby se vzňal oheň (teplota vznícení), nebo b) jiný oheň, jako je náhodná jiskra od sekačky na trávu, která narazila na kámen, úmyslná jiskra od sirky či zapalovače, nebo přírodní jiskra z blesku, jenž udeřil do země. Podle mého názoru bez znalosti okolností vzniku ohně nám věda nemůže přesně říci, odkud se vzala náhodná jiskra, nebo jestli to byl záměrný čin. Jestliže oheň hořel před stovkami či tisíci let, většina důkazů souvisejících s okolnostmi se již ztratila v mlze času. Jediné, co můžeme zjistit ze zuhelnatělých zbytků dřeva nebo ožehnutého kamení, je, že tam byl oheň.

Sloučení DNA v lidském chromozomu 2 je jako oheň na poli. Věda nám může říct, že sloučení proběhlo a jak proběhlo. Ale protože vědci nemohou poznat všechny okolnosti sloučení, neboť se během věků ztratily, jsem odkázán na to, abychom se spoléhali pouze na fakta, logiku a dedukci, abychom chápali, co vidíme. Totéž jako o chromozomu 2 platí i o našem genu FOXP2.

JSME LIDÉ PODLE PLÁNU

Chci, aby bylo absolutně jasné, že nic z toho, co dále uvedu nejsou odborné vědecké závěry, přestože jsem hovořil s renomovanými vědci, kteří mi řekli, že jejich tušení je pravdivé, ale zdráhají se mluvit veřejně, neboť se bojí ztráty reputace, důvěryhodnosti, či dokonce zaměstnání. Vezmu-li v úvahu všechny důkazy uvedené v této kapitole, prostě má smysl podívat se dál až za evoluci a neuvěřitelně šťastný souběh náhod, abychom vysvětlili skutečnost, že existujeme.

Důkazy naznačují, že:

1. Jsme výsledkem záměrného aktu stvoření

- Mutace ve FOXP2 a lidském chromozomu 2 jsou přesné.
- Mutace ve FOXP2 a lidském chromozomu 2 vypadají spíše, že proběhly rychle, než jako dlouhodobý a pomalý evoluční proces.
- Optimalizace lidského chromozomu 2, jež proběhla až po splnutí, se jeví jako záměrná.
- Ani po 150 letech výzkumu nebyl dosud nalezen fyzický důkaz, jenž by potvrdil naše spojení s ostatními formami života na evolučním stromě, což naznačuje, že jsme samostatný druh bez evoluční historie.

2. Jsme produktem inteligentní formy života

- Načasování, přesnost a správnost našich genetických mutací a metoda potřebná k realizaci těchto mutací naznačují promyšlený záměr vyspělé inteligence.
- Inteligence, která provedla genetické úpravy, jež nám dávají lidskost, měla potřebnou pokročilou technologii již před 200 000 lety, zatímco my ji teprve objevujeme (například slučování DNA a splétání genů).

Přijetí těchto možností nás vede k zásadní změně způsobu, jak vnímáme sami sebe a své místo ve vesmíru. Osvobodíme se od představy osamocené bezvýznamnosti a pochopíme, jaké máme vzácné dědictví, jež právě začínáme objevovat. A právě tím začíná tato kniha. Jsme tady a máme svá těla i nervový systém, který nám poskytuje schopnosti jako soucit, empatii, intuici, samoléčení a mnohem víc. Jestliže tyto schopnosti máme, měli bychom je také používat a ovládat.

Nový příběh lidstva začíná u našeho počátku. Začíná skutečností, že od doby svého vzniku jsme vybaveni mimořádnými schopnostmi. A tato naše koncepce nám umožňuje mimořádný způsob života.

Vezmeme-li v úvahu, že již od svého vzniku máme vyspělé schopnosti, musí nás také napadnout otázka: jak opět tyto schopnosti probudíme? V následujících kapitolách vám nabízím, abychom se společně vydali na výzkumnou cestu, kde se budeme společně snažit najít odpověď na tuto otázku a zjistit, co to znamená být člověkem podle plánu.

KAPITOLA TŘETÍ

MOZEK V SRDCI

Srdeční buňky, které myslí, cítí a pamatují si

**„Jestliže 20. století bylo století mozku,
pak 21. století by mělo být stoletím srdce.“**

Gary E. R. Schwartz, PhD., a Linda G. S. Russek, PhD.

První archeologický nález anatomicky moderního člověka byl objeven pod skalní římsou na jihozápadě Francie v roce 1868. Místo nálezu se jmenuje Abri de Cro-Magnon (v místním dialektu úkryt *jeskynní rodiny Magnon*), což bylo později zkráceno na *Cro-Magnon*. Podle místa byl pak pojmenován člověk *kromaňonský*, nyní známý jako *anatomicky moderní člověk*. Bez ohledu na jméno, jež používáme k popisu raných lidí, kteří žili v této části Francie, se tito pravěcí lidé lišili od všech ostatních forem života, jež do té doby (či v té době) existovaly.

Díky forenzní vědě jsme dnes schopni pomocí počítače na kosterních pozůstatcích rekonstruovat svaly, měkké tkáně i rysy obličeje. Srovnáme-li pak rekonstruované rysy anatomicky moderních lidí s rysy současných lidí, zjistíme, že jsou naprosto stejné. Oni jsou jako my. Archeologické důkazy a DNA potvrzují, že jsme se během 200 000 let nezměnili.

Anatomicky moderní lidé měli vlastnosti, které je odlišovaly od ostatních pravěkých bytostí, například neandrtálců, s nimiž žili ve stejnou dobu. Muži rodu anatomicky moderního člověka měřili v průměru 175 cm a byli o něco vyšší než neandrtálští muži, kteří měřili 160–165 cm. Struktura kostí anatomicky moderního člověka byla všeobecně tenčí a jemnější, lebka vzadu kulatější a obličej byl menší s výraznější bradou.

Kromě těchto viditelných odlišností měl anatomicky moderní člověk 62 vyspělejší biologické procesy – odlišnosti, které nelze vidět pouhým

okem, avšak jež znamenaly výhodu oproti všem dalším formám života na Zemi. Mnoho vědců přičítá jeho schopnost přežít poslední dobu ledovou až do současnosti právě těmto rozvinutým vlastnostem, mezi něž patří mozek o polovinu větší než mozek našeho nejbližšího příbuzného hominida, složitý jazyk, stavba těla umožňující stát, chodit a vzpřímeně běhat a protistojné palce i ostatní prsty.

Chci znovu zdůraznit, že již před 200 000 lety bylo rozhodnuto, že vzhled anatomicky moderního člověka bude v podstatě stejný jako u dnešních lidí, a to geneticky i fyziologicky. Existuje domněnka, že vyspělé vlastnosti, jež máme dnes, měl už náš lidský předek. Fyzickým základem těchto schopností je například nervová síť spojující životně důležité orgány a žlázy v celém těle, abychom mohli aktivovat své mimořádné schopnosti vědomým způsobem a využili svých výhod, jako je hluboká intuice a samoléčení.

Zdůrazňuji přítomnost této sítě u anatomicky moderního člověka oproti jiným formám života, jež mají také neuronovou síť, ale jsou méně vyvinuté a musejí spoléhat na něco ve svém okolí, co spustí jejich biologické procesy. Malé rybičky druhu *Rario*, běžně používané pro laboratorní experimenty, jsou dokonalým příkladem. Pokud rybku stimuluje něco zvenčí, například vizuální značení, kvůli němuž si ryba myslí, že se točí v proudu dozadu, v jejím mozku se aktivuje 80 procent neuronů současně. Pro tělo rybky to znamená signál: „Všechny systémy, do chodu!“ Teprve potom je ryba schopna aktivovat kombinovanou nervovou sílu, aby plavala rychle a správným směrem.

Pravěcí lidé byli schopni dostat se ke své nervové síle i bez nutnosti aktivace vnějším signálem. Mohli spustit svoji síť specializovaných buněk a orgánů, kdykoli chtěli. A my tuto schopnost stále máme.

Právě zde se nový příběh lidstva odchyluje od Darwinových původních názorů na evoluci. Možnost vědomého přístupu k naší vyspělé nervové síti nám dává božskou sílu intuice, samoléčení, supervědomí a mnoho dalšího. Tyto výhody byly využívány jogíny a šamany po celé věky a byly popsány v jejich posvátných textech. Možná nikoho nepřekvapí, že klíčem k přístupu k takovýmto vyspělým vlastnostem je ovládnutí jediného orgánu, který byl po tisíciletí středem zájmu učení našich předků: lidské srdce.

Nedávný objev o srdci otřásá základy všeho, čemu jsme o srdci a jeho roli v našem těle dosud věřili. Pokaždé, když nějaký nový objev převrátí tradiční domněnku, který orgán v těle považujeme za nejdůležitější, je to vždy v souladu s učením našich pradávných a uctívaných tradic.

NEPROZKOUMANÉ SRDCE

Pokud se zeptáte lidí, který orgán ovládá klíčové funkce těla, většinou dostanete vždy stejnou odpověď: Mozek. Od doby Leonarda Da Vinciho před 500 lety až do konce 20. století lidé západního světa věřili, že mozek je dirigent, který řídí symfonii tělesných funkcí, jež nás udržují živé a zdravé.

Tomu jsme se učili, tomu jsme měli věřit. To tvrdili učitelé s autoritou. Podle této premisy lékaři a zdravotníci rozhodovali o životě a smrti. A tohle většina lidí řekne, jestliže se jich zeptáte na úlohy nejdůležitějších částí lidského těla. Přesvědčení, že mozek je řídicím orgánem celého těla, bylo přijato a odsouhlaseno mnoha vědci a mysliteli z uznávaných institucí a univerzit moderní doby a v mainstreamovém myšlení přetrvává dodnes.

Úvodní stránka internetové prezentace Mayfieldovy kliniky spolupracující s katedrou neurochirurgie na univerzitě v Cincinnati je krásným příkladem tohoto způsobu vnímání mozku. Stojí tu: „Mozek je úžasný orgán o hmotnosti 1,5 kg, jenž řídí všechny funkce v těle, interpretuje informace z okolního světa a ztělesňuje podstatu mysli i duše. IntelIGENCE, kreativita, emoce a paměť jsou jen několik málo z mnoha věcí, jež mozek ovládá.“

Přesvědčení, že mozek je řídicím centrem lidského těla, emocí a paměti, bylo všeobecně přijímáno a považováno za pravdivé velmi dlouhou dobu – až dodnes. Jak ovšem ukážou objevy popsané v následujících kapitolách, tento náhled je pouze malým kouskem mnohem většího příběhu.

Dnes se naše představa o mozku mění. Musí. Objevy popsané v této kapitole a desítky let následných výzkumů nám říkají, že mozek je jenom část příběhu. Jestliže je pravda, že funkce mozku zahrnují vnímání, motoriku, zpracování informací, spouštění chemických procesů při každé potřebě, kterou cítíme, včetně únavy, hladu a sexuální touhy, a také udržování chodu imunitního systému, pak je také pravda, že mozek nemůže všechny tyto činnosti provádět sám. Mozek je jen malá část většího obrazu, jenž se neustále mění a z větší části není vidět. Je to příběh, který začíná v srdci.

Klíč 15: Srdce jakožto součást vyspělého nervového systému je partnerem mozku a hlavním orgánem, který informuje mozek o tom, co tělo v určitém okamžiku potřebuje.

LIDSKÉ SRDCE: VÍC NEŽ JEN PUMPA

Když jsem chodil do školy, učil jsem se, že hlavním úkolem srdce je pumpovat krev po těle. Bylo mi řečeno, že srdce je pumpa, úžasná pumpa, nicméně prostě a jednoduše jen pumpa. Také jsem se učil, že srdce má jedinou práci: a tedy udržovat během celého života krev v pohybu. Je to mimořádný výkon, neboť srdce dospělého pulzuje více než stotíkrát za den, přičemž přečerpá asi 7 500 litrů krve přes téměř 100 000 kilometrů tepen, cév, kapilár a žil!

Narůstající objem vědeckých důkazů nyní naznačuje, že ačkoliv je pumpování velmi důležitou funkcí srdce, bledne ve srovnání s jeho dalšími funkcemi, jež byly objeveny teprve nedávno. Jinými slovy, přestože srdce pumpuje krev silně a účinně po celém těle, pumpování není jeho prvořadým ani výlučným úkolem.

Tisíce let naši předkové považovali lidské srdce za centrum myšlenek, emocí, paměti a osobnosti – za skutečný hlavní orgán v těle. Tradiční uctívání srdce vznikly a byly předávány z generace na generaci. Starověcí lidé prováděli různé obřady a vyvíjeli techniky pro využití srdce jako prostředku intuice a léčení.

V *Bibli* je 830 zmínek o srdci a slovo *srdce* se objevuje v 59 z celkových 66 knih *Bible*. Kniha přísloví popisuje srdce jako zdroj nesmírné moudrosti a vyžaduje vytříbené chápání, aby člověk smyslu textu porozuměl: „Rada v srdci člověka je jako hluboká voda, ale jen chápavý člověk ji vyloví.“

Obdobná myšlenka je uvedena v rodové moudrosti severoamerického lidu Omaha, jehož tradice nás vyzývá: „Ptej se na otázky od srdce a dostaneš odpovědi od srdce.“

Lotosová sútra v tradici mahájánového buddhismu učí o „skrytém pokladu srdce“. Tento poklad je popsán v rukopisu jako „stejně nesmírný jako sám vesmír, jenž rozptýlí všechny pocity bezmocí“.

Klíč 16: Starověké tradice vždy považovaly za centrum hluboké moudrosti, emocí a paměti spíše srdce než mozek. Srdce také mělo sloužit jako portál do jiných sfér existence.

Tyto odkazy vnímají srdce jako něco mnohem významnějšího než jen fyzickou pumpu. Říkají nám, stejně jako říkal studentům na počátku 20. století vizionářský filozof Rudolf Steiner, tvůrce waldorfské metody vzdělávání, a John Bremer, odborník v oblasti biodynamického zemědělství na Harvardově univerzitě, že v srdci je něco víc, než nás učili.

Pokud chceme přijmout, co nám následující objevy říkají, musíme souhlasit se Steinerem a Bremerem, že naše srdce jsou schopna něčeho mnohem více tajemného, mocného a krásného; že to nejsou pouhé pumpy.

Naše výprava za poznáním sebe samých vytvořila cestu, jež se vychyľuje jako kyvadlo. Od počátku svého života v 50. letech 20. století až do dnešních dnů jsem viděl myšlenkové kyvadlo vychyľovat se od pohledu na srdce jako na izolovanou pumpu, kterou lze opravit a vyměnit jako součástku stroje, zpět k pohledu na srdce jako na něco významnějšího. Je tu nové pojetí srdce jako důležitého zdroje vzpomínek, intuice a hluboké moudrosti, ale také jako biologického orgánu, který nám dává život. Tento posun názorů nás vyzývá, abychom opět zvážili, který orgán můžeme opravdu nazývat *hlavním orgánem v těle*.

MALÝ MOZEK V SRDCI

Vědecký objev publikovaný roku 1991 v časopise *Neurocardiology* vyvrátil zbývající pochybnosti o tom, že lidské srdce je více než jen pumpa. Již jméno časopisu poskytuje vodítko k objevu silného vztahu mezi srdcem a mozkiem, který nebyl dříve znám. Skupina vědců, již vedl J. Andrew Armour, M.D., Ph.D., z univerzity v Montrealu, tento blízký vztah mezi srdcem a mozkiem studovala a našla asi 40 000 specializovaných neuronů neboli sensorických neuritů, jež tvoří v srdci komunikační síť.

66 Dovolte mi objasnit, že termín *neuron* vyjadřuje specializovanou buňku, která může být excitována (elektricky stimulována) způsobem, jenž umožňuje buňkám v těle předávat si informace mezi sebou. Velké

množství neuronů je obvykle soustředěno v mozku a v míše podél páteře, avšak objev menšího množství těchto buněk v srdci a dalších orgánech dává nový pohled na úroveň komunikace, jež v těle probíhá.

Neurity jsou maličké výběžky vycházející z hlavní části neuronu proto, aby v těle vykonávaly různé funkce. Některé nosí informace z neuronu a předávají je dalším buňkám, jiné zaznamenávají signály z různých zdrojů a přenášejí je směrem k neuronům. Tento výjimečný objev přinesl navíc i velmi zajímavé zjištění, že neurity v srdci vykonávají stejnou funkci jak ty, které se nacházejí v mozku.

Jednoduše řečeno, Armour a jeho tým objevili věc, kterou následně nazvali *srdeční mozek*, a specializované neurity, jež existenci srdečního mozku umožňují. Jak říkájí ve své zprávě sami objevitelé srdečního mozku: „Srdeční mozek je spleť sítí nervů, neurotransmiterů, bílkovin a podpůrných buněk podobných těm, které se nacházejí v mozku.“

Klíč 17: Objev 40 000 sensorických neuritů v lidském srdci otevírá dveře novým úžasným možnostem, ty jsou však obdobou možností, jež už byly popsány v rukopisech některých našich nejstarších a nejuctívanějších duchovních tradic.

Základní úlohou mozku v srdci je zaznamenávat změny v hormonálních a jiných chemických procesech v těle a oznámit tyto změny mozku, aby mohl náležitě uspokojovat naše potřeby.

Srdeční mozek převádí jazyk těla – emoce – na elektrický jazyk nervového systému, aby mozek pochopil smysl vzkazů. Kódované zprávy srdce informují mozek, potřebujeme-li například při stresující situaci více adrenalinu, nebo při pocitu bezpečí se může tělo místo tvorby adrenalinu zaměřit na budování silného imunitního systému.

Nyní, po objevení malého mozku v srdci, vyšla na světlo i jeho úloha v množství fyzických a metafyzických funkcí. Tyto funkce zahrnují:

- přímou komunikaci mezi srdcem a ostatními orgány v těle prostřednictvím sensorických neuritů
- moudrost srdce známou též jako *intelligence srdce*
- hlubokou intuici
- schopnost předvídání budoucnosti
- mechanismus samoléčení
- schopnost superučení
- a mnoho dalšího